élcsoportja megtámadta Dévénytó vasúti állomás magyar őrségét és azt a marcheggi hídhoz visszanyomta. Ekkor a pozsonyi kerületi parancsnokság azt az ajánlatot küldte Malackára, hogy amíg a két kormány közvetlenül nem egyezik meg, kössenek helyi fegyvernyugvási egyezményt. Ez megtörténvén, a cseh csapatok jogot nyertek rá, hogy megszállják Dévénytót, Stomfát és innen a Kiskárpátok gerincén át húzódó demarkációs vonalat. A Pozsonyból Dévényújfalun és Marcheggen át Bécsbe vezető vasútvonal ennek folytán magyar kézen maradt, őrzését pedig a pozsonyi, majd a kismartoni kadétiskola növendékei vették át. Ezt az egyezményt a csehek még aznap meg is szegték, mert a már említett morvaországi csendőrszázad Szenicről bevonult Nagyszombatba, amely a Kis- illetve Fehér-Kárpátoktól keletre fekszik.

November 8-án a Vlára-szoroson keresztül Trencsén megyébe is behatolt az 1. cseh önkéntes gyalogezred I. zászlóalja. Trencsén város polgárőrsége ugyan útjukat állta, Mednyánszky főispán pedig a városi tanáccsal és a hatóságok vezetőivel egyetértőleg tiltakozott Trencsén megszállása ellen. Erre a cseh zászlóaljparancsnok azt a választ küldte, hogy prágai utasítás szerint vasárnap délutánig adhat meggondolási időt. Erre aztán a trencséni városi tanács átadta a várost, ahová november 9-én délelőtt a 600 főnyi cseh zászlóalj bevonult. November 10-én ez a zászlóalj Nagybiccsére és Vágújhelyre tolt ki egy-egy különítményt. Nagybiccsén szlovák nemzeti gárdát találtak, amely hozzájuk csatlakozott, Vágújhelyen pedig magyar vasútbiztosító osztagot, amelyet lefegyvereztek, a vasútvonalat pedig Brunócnál megszakították. Figyelmet érdemel Ježek két további adata: így azt írja, hogy november 11-én (valószínűleg a nagytapolcsányi vasútvonalon) magyar páncélvonat futott be Trencsénbe, amelynek a személyzete még nem tudta, hogy Trencsént már megszállták a csehek. A helyzet tisztázása után a páncélvonatot szabadon engedték és az rögtön Budapestre távozott. Hogy miért nem használták ki az alkalmat a páncélvonat zsákmányul ejtésére, a cseh szerző nem írja meg. Valószínű, hogy a magyar parancsnok ellenállással fenyegetődzött. Azon állítását, hogy Trencsénben a bevonulás idején a 15. honvéd pótzászlóalj 40 tisztje és 1150 főnyi legénysége állomásozott, mindjárt maga is megcáfolja, amikor közli, hogy „a magyar helyőrség jelentős része a (cseh) bevonulás előtt egyenként eltávozott a városból", ami magyarán megmondva azt jelenti, hogy hazaszéledt. Ez tehát azt jelenti, hogy a trencséni kaszárnyákban legfeljebb a tényleges tisztek és továbbszolgáló altisztek maradtak vissza. A következő napokban a cseh zászlóaljparancsnok felhívására folytatólagosan 8 tiszt és 200 fő legénység szállingózott be Trencsénbe, hogy szolgálatba lépjen az új csehszlovák hadseregben, amelynek keretében újra megalakult a volt 71. közös és 15. honvéd ezred[9]. A Trencsén környéki pozíciók tartós biztosítása végett csak két hét múltán érkezett be Trencsénbe az 1. cseh önkéntes ezred parancsnoksága és III. zászlóalja.

Ugyanezen ezred II. zászlóalja, megerősödve a prágai 28. (volt cs. és kir.) háziezred két századával azt a feladatot kapta, hogy Prágából Bohumínba menve, folytatólagosan szállja meg az innen Zsolnára és tovább Kassára vezető vasútvonalat. Vonatuk november 12-én haladt át a jab-